

Třpytivý náhrdelník

Carolina si jen chtěla náhrdelník nechat o trochu déle.

Carolina Marínová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v Argentině.

Carolina radostně vyběhla na dvorek. Její kamarádka Isabella byla venku.

Isabella na Carolinu zamávala. „Pojď si hrát!“

Carolina přešla dvorek k Isabellinu domu.

Isabella sáhla do kapsy. „Chci ti něco ukázat,“ řekla. Potom vytáhla ten nejkrásnější náhrdelník, jaký kdy Carolina viděla! Kamínky se neuvěřitelně třpytily a zářily.

„Patří mamá,“ řekla Isabella. „Dovolila mi, abych si s ním dneska hrála. Podívej se na něj na sluníčku.“

Isabella podržela náhrdelník na světle. Kamínky se rozzářily stovkami duhových odlesků. Bylo to překrásné!

„Pojďme si zahrát na schovávanou!“ navrhla Isabella.

„Dobře,“ souhlasila Carolina. „Můžu ti dát na náhrdelník pozor.“

„Děkuju!“ Isabella předala náhrdelník Carolině a ta si ho dala do kapsy.

Krátce nato musela Carolina domů. Když se loučily, Isabella si o náhrdelník neřekla. Musela na něj zapomenout. A Carolina jí ho nepřipomněla.

Carolina měla z toho, že si vzala náhrdelník domů, trochu špatný pocit. Chtěla si ho ale jen nechat o trochu déle. Přestala se špatným pocitem trápit a zasnula náhrdelník pod polštář.

Druhý den byla sobota. Carolina si udělala své povinnosti a šla si hrát ven. Na náhrdelník docela zapomněla.

„Carolino!“ zavolal papá. „Můžeš sem?“

Carolina přiběhla zpátky dovnitř. „Ano?“

Tatínek držel v ruce náhrdelník. „Tohle našla mamá u tebe pod polštářem. Čí je to?“

„Isabelly.“ Carolině se do očí nahrnuly slzy.

„Když jsme si včera hrály, tak jsem jí náhrdelník hlídala. Ale pak jsem se rozhodla, že si ho vezmu domů.“

Mamá si sedla s Carolinou na pohovku. „Děkuju ti, že jsi nám řekla pravdu. Co myslíš, že bys teď měla udělat?“

Carolina mlčela. Pomyslela na Ježíše. Přál by si, aby byla čestná a náhrdelník vrátila.

„Měla bych ho Isabelle vrátit a omluvit se jí,“ řekla Carolina. Jakmile to vyslovila, špatný pocit zmizel. Zahřálo ji to u srdce.

Carolina zašla za Isabellou domů.

„Ahoj,“ pozdravila. Podala Isabelle náhrdelník. „Promiň, že jsem si ho nechala. Odpuště mi prosím?“

„Ano,“ řekla Isabella. „Děkuju, že jsi ho přinesla.“ Pak se usmála. „Nechceš si zase zahrát na schovávanou?“

„Ano! Budeš pikat první a já se jdu schovat!“

Ten večer se Carolina modlila: „Drahý Nebeský Otče, prosím, odpusť mi, že jsem si ten náhrdelník nechala. A děkuju ti, že jsi mi pomohl to napravit.“

Hřejivý pocit se vrátil. Byla ráda, že dokázala to, co by si Ježíš přál, aby udělala. ●

MOHU ČINIT POKÁNÍ

Každý z nás se někdy rozhodne špatně. Ale díky Ježíši Kristu a Jeho Usmíření se můžeme změnit a věci napravit. To se nazývá pokání. Když činíme pokání, omlouváme se těm, kterým jsme ublížili. Snažíme se chybu napravit. Modlíme se o odpuštění. Ze všech sil se snažíme, abychom se propříště takového chybného rozhodnutí vyvarovali. Poté nám může být odpuštěno a my můžeme pocítit pokoj, který nám dává Nebeský Otec.

